

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska

SSN Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania J. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o wysokość świadczenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 lutego 2007 r.,

zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 13 czerwca 2006 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik ubezpieczonego H. D. w dniu 3 marca 2006 r. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 grudnia 2005 r. Wartość przedmiotu zaskarżenia została określona na kwotę 18.344,28 zł.

Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2006 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 25 § 1 k.p.c. postanowił: dokonać sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia, ustalił, że wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 2.251,08 zł i w konsekwencji tego ustalenia na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Apelacyjny stwierdził, że stosownie

do art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna nie przysługuje w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. W rozpatrywanej sprawie przedmiotem sporu jest wysokość dochodzonego przez ubezpieczonego świadczenia. O wartości przedmiotu zaskarżenia będzie więc decydować kwota stanowiąca różnicę pomiędzy wysokością świadczeń, której domaga się ubezpieczony, a wysokością przyznaną w decyzji organu rentowego pomnożoną zgodnie z art. 22 k.p.c. przez 12 miesięcy. Ustalona w ten sposób wartość przedmiotu zaskarżenia w kwocie 2.251,08 zł jest niższa od dziesięciu tysięcy złotych i wobec tego skarga kasacyjna jest niedopuszczalna.

Zażalenie na powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego wniósł pełnomocnik ubezpieczonego wnioskując o jego uchylenie. Skarżący zarzucił naruszenie art. 398⁶ § 1 i § 2 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie wynikające z przyjęcia, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10.000 zł, podczas gdy – według skarżącego - wyrok został zaskarżony co do zasady w przedmiocie ustalenia wysokości świadczenia społecznego co było zagadnieniem zasadniczym mającym charakter niematerialny, „natomiast wartość przedmiotu zaskarżenia ma tu znaczenie zupełnie marginalne nie wpływające na zasadność skargi kasacyjnej”. Z tego powodu skarżący przyjmuje że dochodzone roszczenie miało charakter niemajątkowy. Roszczenie ubezpieczonego dotyczyło ustalenia wysokości świadczenia, dotyczyło zasady, według której miało nastąpić przeliczenie wysokości świadczenia z ubezpieczenia społecznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiotem postępowania wynikającego z odwołania ubezpieczonego od decyzji ZUS z dnia 3 grudnia 2003 r. zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 grudnia 2005 r. była wysokość

emerytury ubezpieczonego.. Sąd Apelacyjny trafnie zatem stwierdził, że skarga kasacyjna w rozpatrywanej sprawie jest niedopuszczalna skoro wartość przedmiotu zaskarżenia (2.251,08 zł) była niższa niż dziesięć tysięcy złotych (art. 398² § 1 k.p.c.). Sprawa z uwagi na jej przedmiot – o wysokość świadczenia – jest sprawą o prawa majątkowe, w której o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia. Nie jest natomiast sprawą o przyznanie ani o wstrzymanie emerytury lub renty ani też sprawą o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, w których skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia.

Zażalenie kwestionuje stanowisko zaskarżonego postanowienia wyłącznie z powodu bezpodstawnego twierdzenia jakoby żądanie ubezpieczonego miało charakter niemajątkowy, chociaż dotyczyło ustalenia wysokości świadczenia ubezpieczonego.

Przedstawiona w zażaleniu kwestia dotycząca sposobu ustalenia wysokości świadczenia ubezpieczonego nie wskazuje na to, że rozpatrywana sprawa była sprawą o charakterze niemajątkowym. Jest oczywiste, że przesłankę do wyjaśnienia spornej wysokości świadczenia ubezpieczonego, stanowiło określenie, pozostające poza przedmiotem sprawy, samego prawa do emerytury.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 3 i art. 398¹⁴ k.p.c.